

טירת האוצרות

הנרי בסטון

קרה פעם שצייד עבר ביער ושמע קריאות לעזרה. הוא הלך אחרי הקול ומצא גמד שנפל לתוך בור, הייתה זו מלכודת שהוכנה ללכידת חיות גדולות. הצייד עזר לגמד להיחלץ מהבור, והאיש הקטן אמר לו "לך שלושה קילומטר צפונה עד שתגיע לעץ אורן ענקי. שם פנה מזרחה ולך עוד שלושה קילומטר. תראה טירה שחורה. תיכנס לטירה בלי פחד ותמצא חדר עגול ובו שולחן עץ גדול מלא זהב ואבני חן. קח כמה שתרצה וחזור מיד הביתה. רק אל תעלה על צריח של הטירה, כי אם תעשה זאת, תגרום לעצמך לצרה גדולה."

הצייד הודה לגמד ואחרי שראה כי יש לו מספיק צידה לדרך, יצא מהר דרך שיחים וסבך, לאורך גיא מיוער, עד שהגיע לעץ אורן ענק שעמד בודד בשדה סלעים.

מאחר שהיה עייף מאוד נשכב תחת העץ ונרדם.

הוא התעורר עם זריחת השמש רענן ומלא כוח, ומיד פנה מזרחה. כשהגיע לגבעה ביער יכול היה לראות מרחוק צריח שחור מורם מעל העצים הירוקים. הוא המשיך לכוון זה ולקראת צהריים הגיע לטירה. היא נראתה הרוסה ועזובה לגמרי. בחצר צמח דשא ועשב עלה מבין אבני המרפסות. דלת הכניסה הייתה רקובה לגמרי, כמעט כמו בול עץ ששכב בבוץ במשך שנים.

הצייד נכנס לטירה ומיד מצא את החדר העגול. שולחן מלא אוצרות עמד במרכז החדר ובאור קרני השמש שחדרו דרך החלון השבור הבריקו וזהרו חפצי זהב ויהלומים.

הצייד מילא את הכיסים בכל מה שעל השולחן ותוך כך ראה שעל הרצפה מונחים אבני חן בשורה שמובילה אל מחוץ לחדר. הם נראו כאילו נשפכו מכלי של מישהו שעבר שם. הוא הלך בעקבותיהם והגיע לדלת ואחריה מצא מדרגות המובילות לצריח. על המדרגות היו פזרות אבני חן נוספים, יהלומים, אבני אודם, ברקת, ספיר, טופז וטורקיז.

אך הצייד נזכר בהזהרה של הגמד ולא עלה

במדרגות, אלא חזר הביתה עם האוצר שאסף. הוא נעשה לאיש עשיר מאוד ועושרו התפרסם ברבים, עד שהגיע לאוזניו של המלך.

המלך היה איש מנוול וכך גם שני העוזרים שלו, ראש לשכת המלך ושר האוצר המלכותי. הם גבו מהנתינים מסים מוגזמים, שדדו כנסיות, גנבו מהעניים ולמעשה לא היה מעשה נבזה אחד שלא היו מוכנים לעשותו כדי להתעשר.

כשראש חצר המלך שמע על עושרו של הצייד החליט שהדבר הפשוט ביותר יהיה לרצוח את האיש ולקחת את כספו. שר האוצר, שהיה מתוחכם יותר, חשב שעדיף לכלוא את האיש במרתפי הארמון עד שיהיה מוכן לפדות את עצמו בכסף רב. אבל המלך, שהיה המרושע אך גם המתוחכם ביותר משלושתם, הודיע שטוב ביותר יהיה לברר מאין השיג הצייד את עושרו, לבדוק האם נשאר עוד דבר מה מזה, ללכת למקום ולקחת. אז אפשר יהיה גם להרוג את הצייד ולקחת את כספו גם כן. לכן הוא הוציא צוו מלכותי שבו הורה לכלוא את הצייד ולומר לו כי האפשרות היחידה להשתחרר

מהכלא היא לגלות את מקור העושר שלו. אחרי שהצייד נשאר בכלא ללא אוכל ושתייה במשך ימים רבים, הוא סיפר על האוצר שבטירה השחורה. מיד למחרת המלך, עם ראש לשכתו ועם שר האוצר שלו, יצאו לדרך. הם לקחו אתם שקים גדולים וחזקים וגם זוג פרדות חזקות לסחיבת האוצר.

הם שמחו מאוד כאשר מצאו את הטירה וחדר האוצר, בדיוק כפי שהצייד תיאר זאת להם. ראש לשכת המלך שיחק באבני חן כמו ילד והמלך חיבק את שר האוצר שלו והם רקדו באושר, למרות שהדבר לא היה מכובד על פי גילם ותפקידם. אחרי כן התחילו שלושתם למלא את השקים שהביאו אתם בחפצי זהב ואבני חן יקרות, ולסדר אותם לפני לדלת. כשלא נשארה כבר שום אבן חן על השולחן, והם התכוננו להעמיס את השקים על הפרדות, ראש לשכת המלך שם לב לאבני חן המונחים על הרצפה. "חכו, חכו" קרא בקול תאוה "עוד לא לקחנו את הכל!"

ומיד שלושתם ירדו על הברכיים והתחילו לאסוף את האוצרות הפזורים על הרצפה ולדחוף אותם לכיסיהם. כך הם התקדמו עד לדלת המובילה אל מדרגות הצריח. הם פתחו אותה ועלו למעלה, תוך כדי איסוף אבני חן הפזורות על המדרגות.

בראש המדרגות הם מצאו חדר עגול נוסף, שהאור חדר אליו דרך שלושה חלונות מסורגים ובמרכזו עוד שולחן גדול, עמוס אף הוא בזהב ואבני חן יקרות. בקריאות שמחה שלושתם תקעו את ידיהם בערמת האוצרות.

אך פתאום נשמע קול פעמון גדול, שצלילו הרעיד את כל הטירה.

"מה זה?" הם קראו ורצו אל דלת החדר בבהלה. אך הדלת הייתה נעולה, ורגע אחר כך קרתה

התפוצצות גדולה שזרקה אותם לרצפה. ואז, פלאי פלאים, הצריח, עם שלושת המנווולים סגורים בו, ניתק מהטירה עצמה ועף באוויר. דרך החלונות

המסורגים ראו שלושתם, המלך, ראש לשכתו ושר האוצר, את צמרות עצי היער למטה. ופתאום הצריח התחיל לרדת שוב, ישר לתוך חצר הטירה,

שכבר לא נראתה עזובה כלל. שם הצריח נחת באמצע כמו ציפור על ענף. יצורים מוזרים, בעלי גוף אדם וראש של סוס, רצו לחדר הצריח שנחת בחצר, והוציאו את הכלואים בו. תוך רגעים בודדים הם הובאו בפני מלך הגמדים, בעל הטירה ובעל כל האוצר שבה.

מלך הגמדים היה אחיו של הגמד שהצייד הציל מהמלכודת. הוא חבש כתר זהב על ראשו וישב על כס מלכות זהוב, מרופד בקטיפה אדומה. "מה פשעו שלושה אלה?" הוא שאל.

"הם ניסו לשדוד את אוצר הטירה, הוד מלכותנו" ענה אחד מהשרתים, בעל ראש סוס.

"אז קרא מיד לשופט הגדול שלנו" אמר מלך הגמדים.

שלושת הפושעים עמדו בכלוב. הם ניסו לדבר, אבל כל פעם שאחד מהם פתח את פיו, קיבל דקירה בגבו מאחד השומרים. קהל רב התאסף באולם.

כחמש דקות שרר שקט מוחלט. רק מדי פעם נשמע שעול קל או רעש הזזת רגל.

פתאום מרחוק נשמע קול חצוצרות כסף. "הוא בא!"

הוא בא!" נשמעו קולות מרוגשים. תקיעת החצוצרות נשמעה שוב. התרגשות גברה. ואז נשמעה תקיעה שלישית וקול חמור הודיע "השופט הגדול מגיע!"

כל הנוכחים עמדו בדממה. לא נשמע אפילו אוושה קלה. ופתאום זז הצדה וילון כבד שהסתיר דלת כניסה. הדלת נפתחה ושם הופיע שרת לבוש בקטיפה אדומה, ונושא שרבית זהב. אחריו באו שני נערי-שרת זהובי שער ולבושים אף הם באדום, נושאים ביחד תיבה שחורה ומבריקה על כרית קטיפה אדומה.

בסוף בא אדם זקן, לבוש שחור ונושא מוט זהב, שעליו ישב תוכי ירוק גדול. התוכי, אחרי שהוכנס לאולם, הניע קלות את כנפיו, ניפח את נוצותיו, סובב את ראשו אנה ואנה ובסוף התיישב בכבוד על מוט הזהב שלו.

האיש בשחור שם את השופט הגדול, היושב על מוט הזהב, סמוך לכס מלך הגמדים.

נשמעו שוב החצוצרות. שני משרתים הוציאו את המלך הכלוא מהכלוב.

"כבודו השופט הרם" פנה מלך הגמדים אל התוכי, שהביט עליו בעינו הצהובה והניע את ראשו, "המנוול הזה נתפס כששדד את אוצר הטירה שלנו. איזה עונש תטיל עליו?"

ברגע זה שני נערי-שרת הרימו את התיבה השחורה אל ראשו של התוכי. התיבה הייתה מלאה בכרטיסים. שקט מוחלט שרר בעולם. ראש לשכת המלך ושר האוצר נרעדו מרוב פחד. התוכי נע מרגל לרגל, הוריד את ראשו לתיבה, שלף במקור את אחד הכרטיסים ונתן אותו למלך הגמדים. "שודד" אמר מלך הגמדים "כבוד השופט הגדול דן אותך להיות מנקה ארובות של הטירה שלי למשך שארית חיך."

נשמעו מחיות כפיים שקטות מהקהל. ואז הובא לפני מלך הגמדים ראש לשכת המלך.

ושוב התוכי הוציא כרטיס ונתן למלך הגמדים.

"שודד" קרא מלך הגמדים "כבוד השופט הגדול דן אותך להיות רוחץ חלונות הטירה המלכותית במשך כל חיך."

שוב נשמעו מחיות כפיים מהקהל.

הדלת ארוזים בשקים. אם יהיה לכם מזל ותמצאו
פעם את הטירה השחורה בדרככם, תוכלו לקחת
את האוצרות. אבל אל תהיו חמדנים ועל תעלו
לצריח!

עכשיו השרתים קידמו את האסיר השלישי, שר
האוצר. התוכי הביט עליו בקפידה והסס זמן מה
לפני שהוציא את הכרטיס השלישי.
מלך הגמדים קרא את הכרטיס ואמר "אתה
השודד, הנך נדון להיות דופק השטיחים של הטירה
שלנו במשך שארית חייך."
הפעם נשמעו מחיות כפיים חזקות יותר.
שלושת האסירים נשארו בטירה ואם לא שמעתם
אחרת, יש להניח שהם עדיין עושים את עבודתם
בטירת מלך הגמדים. יש בטירה חמש מאות
תשעים ושש ארובות, שמונת אלפים שבע מאות
וחמישים ושלושה חלונות ואלף מאה ותשעים
ותשעה שטיחים גדולים שצוברים הרבה אבק. וכל
הארובות האלה, החלונות והשטיחים מנקים,
רוחצים ודופקים פעם בשבוע.
אחרי שהמלך, ראש הלשכה שלו ושר האוצר לא
חזרו לממלכה, האנשים שחררו את הצייד מהכלא
בו ישב ומשחו אותו למלך, כי היה העשיר וגם
הנבון ביותר, וידע להסתפק במועט.
וטירת האוצרות עדיין שם והאוצרות מונחים ליד